

קידום הקהילה ואזרחות

טובה - תוך נדי

קידום הפרט - היא

סימח הלישכה הצעירה

אבל הנספים נעלמו

מקובתה בצורה מיסחורית

ניכת כסף שהיה מיועד לתרומה. מאבקים על תואר. מילחמות על נסיון עה לחול. הדחות מתפקידים ומילחמת קליקות, כדי לזכות בשלטון ותוארים וכיבודים - זה מה שמתחולל באירגון ההתנדבותי גייסי, הלישכה הצעירה בר ישראל.

כאשר קם הנרי גיסנבייר מהעיר סנט לואיס במיסורי שבארצות הברית, זייסד ב-1915 תנועה שנקראה "אזרחים צעירים מת-קדמים", חשב על התפשטות התנועה לממדים בינלאומיים שילכלו את מרבית ארצות העולם. התנועה אכן התרחבה במהירות. תוך כמה שנים נוסדו לשכות צעירות במדינות רבות, ולאחר מכן נוסדו לשכות בדרום-אפריקה, אוסטרליה וארצות אסיה, אפריקה ואירופה.

עשרים שנה לאחר מכן התכנסו במכסיי קורסיטי צעירים מתשע מדינות, וייסדו את האירגון העולמי של הלשכות הצעירות, גייסי-יא.

במהותן אלה הן לישכות-מיסחר צעירות, המאפשרות לבעלי מקצועות חופשיים ל-הכשיר את עצמם לקראת תפקידים ציבוריים שימלאו בעתיד. חברי הלשכות נפגשים לשיחות ודיונים, שומעים הרצאות ומדי פעם מבצעים גם מיבצע ציבורי כלשהו בעל גוון התנדבותי.

הגייסי בישראל העמיד עד כה רק דמות בולטת אחת: נשיא התאחדות התעשיינים, אברהם ("בומה") שביט, שעשה את צעדיו הראשונים בתחום הפעילות הציבורית בגייסי.

כיום פועלים בישראל רק לשכות מעטות של גייסי, המאגדות בחוכן כמה עשרות חברים בלבד. מה שמושך את רובם הוא הסיכוי לזכות בתואר מטעם הלשכה, המאפשר טיולים לוועידות גייסי-עולמי ואירוח על חשבון הגופים המארחים. "לישכה צעירה פירדשה אנשים בפעור לה", אמרים אנשי הגייסי. בישראל, "קידום הקהילה, אזרחות טובה, ניהול ומנהיגות ציבורית תוך כדי אחווה ורעות". אלא שבמציאות נראים פני הדברים שונים לגמרי.

מי גנב

כמה?

בתחילת השנה תיכנסו אנשי הלשכה הצעירה בתל-אביב מיבצע לחודש מארס: ערב כוכבים בהיכל התרבות, שכל הכנסותיו יהיו קודש לרכישת מיכשור רפואי לבתי-החולים בתל-אביב-יפו. כוונתם הייתה לקנות מן ההכנסות כליה מלאכותית ולתרום אותה לבית-החולים איכילוב. מחירה המשוער של הכליה: כ-100 אלף לירות. עשרות אמנים מן השורה הראשונה הלישכה להשתתף בערב זה ללא תמורה. היכל התרבות נתן את האולם במחיר אפסי כמעט. לדיברו יואל פוקס, נשיא הלישכה התל-אביבית, נמכרו יותר מ-1600 כרטיסים במחירים שגועו בין 35 ל-125 לירות. כן נמכרו כ-1,200 תוכניות במחיר של 10 לירות האחת. בתוכניות אלה היו מודעות בסכום של כ-10 אלפי לירות. אך בסיום המיבצע נמסר לבית החולים איכילוב סך של 20 אלף לירות בלבד. להיכן נעלמה תורת הכסף?

ב-20.377, ערב מיבצע ליל-הכוכבים, הודיעה פנינה לופין, שהייתה ממזגה מטעם הלישכה על המיבצע כולו, שיש בידה כי 50 אלף לירות. יומיים קודם-לכן היה בחשבון הגייסי 4 שבסגוף בנק-הפועלים ברחוב זמנוף 4 בתל-אביב, סך של 61 אלף לירות. לדבריו של יואל פוקס היה אבי ליבנת, נשיאה הקודם של לישכת גייסי בתל-אביב והיום הנשיא הארצי של הלישכה הצעירה, ממזגה על איסוף כספים שניגבו עבור התוכניות ועבור

קין והבל מתנות המכולת

(המשך מעמוד 45)
את הדין בתביעתו לפירוק מהבורר לבית-המישפט, או שבית-המישפט ימנה כנוסד נכסים. איש אינו יודע מה הוחלט בבית-המישפט, כיוון שאיש מהאחים לא סיפר זאת. הם גם לא הזירו לביתם אחרי הדין. אדמונד טילפן לאשתו והודיע לה בשימה: "הולכים לפשרה. העניין ייגמר, יש אנשים שמתווכים ועוזרים לסיים את זה". המיטרה טוענת שאחרי הדין בבית-המישפט יצאו השניים במכוניתו של אל-פרד, והמשיכו בוויכוח. מה נאמר במכונית בין השניים, אין איש יודע. אין יודעים גם לאן נעלמו המתווכים.

המיטרה התעל-

מה מהתלונות

בשעה חמש אחר-צהריים באותו יום קיבלה אשתו של אדמונד טלפון מבעלת. הוא הודיע לה בהתרגשות שירה באחיו, ושאינו יודע מה מצבו. הוא ציין כי עשה זאת לפני שאל-פרד, שנשא אף הוא אקדה, הספיק לירות בו, וכי ירה בו מתוך התגוננות. האשה התעלפה במקום. בתה בת ה-17 נטלה מידה את השופרת כדי לשמוע מה גרם להתמטטות אמה. משימעה את הדבר, הורתה לאביה לגשת מייד לתחנת-המיטרה ולהסגיר את עצמו. אחת השאלות היא מהי מידת אחריותה של המיטרה למיקרה זה. חמש פעמים התלונן אדמונד במיטרה על התנגדותו של אל-פרד, על איומים ופגיעות גופניות, אך המיטרה לא עשתה דבר. על כל תלונה שהגיש קיבל תשובה מתחמקת, שהמיקרים אינם חמורים עד-כדי-יכך שיצריכו את התערבות המיטרה. בכל המיקרים היה התום על מיכתבי התשובה אותו אדם: רכ"פקד אברהם גרינבאום. בני-מישפחתו של אדמונד חשבו כי לאל-פרד היו קשרים במיטרה וכי משום כך לא טופלו תלונותיו של אחיו.

מקורבי המישפחה טוענים שאילו היתה המיטרה מטפלת בעניין ברצינות, ומוהי-רה את אל-פרד או לפחות דואגת שלא יימצא נשק בידי השניים ייתכן שהדבר היה נמנע.

אדמונד נמצא בימים אלה בבית-החולים אברבנאל בהסתכלות, כיוון שמאז המיקרה הוא שרוי בהלם ואינו זוכר דבר. לטענתו (המיטרה טוענת שזהו תכסיס להתחמקות מתפקידה), אל-פרד שוכב במחלקה הנורווכירורגית בחוסר-הכרה, ומצבו עדיין אינו ברור. אם הישישה של ה-שניים, רגינה, מבכה את גורלה על שילדה שני בנים שחוסף אצלם הוא מעל ומעבר לכל שיקול ולערך החיים.

סיפר אדמונד, מייד לאחר הדין בתביעתו אצל השופט, הציע לי עורך-דין עורא גבאי, שנשלח מטעמו של עור-רדיהדין טוויק, שנשתתף שנינו (האחים) בכירור ונסה להגיע לפשרה.

גבאי יצא לאחר הבירור, ואל-פרד הני מן אותי להתלוות אליו במכונית הפורד טרנויט שלו. עליתי, ונסענו לחנות המשוך תפת שלנו ברחוב החלוצים. אינני יודע לשם מה הוא לקח אותי לשם. רציני לצלצל לאשתו, ולהסביר לה שאני בחנות, ושלא תדאג. (אשתו של אדמונד דאגה כיוון שהיה זה ביום ג', היום שבו הוא יוצא למכור את חסור רתו כיוון שאו חנויות המכולת סגורות. אך מכוניתו עם הסחורה נשארה בבית, ועל כן דאגה האשה).

מהחנות המשותפת נסענו לעוד חנות, ואחרי-כך המשכנו במכונית. הגענו לדירתו ברחוב החלוצ, ואל-פרד ביקש שנעלה למעלה. פחדתי. נוכרתי באימים שלו, שי-נגח לומר שלא יגוח עד שיקבור אותי. חששתי לעלות, מה גם שלא היה איש בבית. אמרתי לו: 'אם יש לך מה להציע, תציע כאן, במכונית'. לפתע הוא נתן לי מכה. לא ראיתי כלום, ואז משך וקרע את חולצתי ואת הגופיה. ראיתי כוכבים. אחרי המכה שלח את ידו לכיוון האקדה שלו, ומאותו רגע אינני זוכר דבר.

האם באמת נואש אדמונד מפניותיו לי מיטרה או מן הטיפול המישפטי הממושך? מדוע המתין זמן כה רב, אם אכן החליט לרצוח את אחיו, מה גם שידע שאחיו נושא אקדה דרד-קבע? והאם היתה זו באמת הגנה עצמית, כפי שהודיע לאשתו אחרי המיקרה?

שאלות אלה יתבררו בבית-המישפט בו מועדו, אך שאלה עקרונית אחת עדיין נשארת בעינה: מדוע זילזלה המיטרה בפניותיו הרבות של אדמונד, ומדוע דחתה אותו אף שידעה ששניהם המשושים? **דני גוב**

ת"א: בריהודה 58 א' טל' 03-282932 חיפה: רח' ירושלים 16 טל' 04-667348

רעים
מכון ארצי להכרות בהנהלת דוד גל
זר ברכות ואיחולים לזוגות הצעירים שהכירו באמצעותנו ונרשמו לנישואין בחודש אוקטובר

קבלת מודעות לפל העיתונים במחירי המערכת

פירסום אידיאל
אנן גביוול 110 תל-אביב (פינת אנטוקולסקי) טלפון 227117, 227118 הנחה חופשית

רובקס
המתנה שבהישג ידך

מורלה
הטפטים המעוצבים כיצירת אומנות

ארומור
צפוי דלתות וקירות